В пору зимну, в місцевості, звиклій
радше до спеки, ніж до холоду, до площини більше, ніж
до гірських підніж, немовля народилось в печері,
щоб світ спасти; мело, як тільки може в пустелі взимку мести.
Йому видавалось таким невимовно великим все:
груди матері, в парі жовтій віл та осел;
Балтасар, Гаспар, Мельхіор — волхви, і їхні дари.
Він був лише крапкою. Крапкою теж — зоря згори.
Уважно, без мерехтіння, не блимнувши, віддаля,
крізь хмари рідкі, на спеленане в яслах маля
з вселенської глибини, з тамтого її кінця
зоря дивилася в печеру. І то був погляд Отця.
Переклад І.Лучука